

mělo-li to jiné důvody; dále zachoval-li se K. podle onoho předpisu, či lze-li porušení takového příkazu spatřovati již v tom, že vůbec dopustil, aby se koně dali do mírného klusu, a jaký význam má skutečnost, že hned, když se tak stalo, přece jen koně zadržoval, tedy po případě podle příkazu jednal. A tu ovšem přijde ještě také v úvahu, lze-li vůbec přikládati nějaký význam okolnosti, že se koně daly do mírného klusu, když přece podle nenapadeného jinak zjištění šlo o nezávadné koně, jak je vylicuje rozsudek procesního soudu, když vůz i postroje byly náležitě opatřeny, když spřežení řídil kočí, proti němuž s tohoto odborného hlediska nebylo námitek, a když s ním jel ještě druhý vojín, který i jako kočí i jinak byl zdatný. Ve všech těchto směrech bude potřeba věc probrati i po skutkové stránce u soudu odvolacího.

Čís. 13597.

Ručení dráhy.

Jest povinností cestujících, by ve stanici, v níž mají vystoupiti a o níž jest jim známo, že tam má vlak jen krátké zdržení, dali průvodčímu vlaku okamžitě po zastavení vlaku znamení, že vystupují, by jim otevřel dveře; povinností průvodčího personálu pak jest, aby vlak zdržel tak dlouho, by cestujícím bylo bez zbytečného otálení umožněno, ihned po zastavení vlaku dáti vhodné znamení, že vystupují.

V tom, že vlak nezastavil ani tak dlouho, by všem cestujícím bylo bez zbytečného otálení umožněno průvodčího vlaku upozorniti, že chtějí vystoupiti, a by jim byly dveře vagonu otevřeny, jest spatřovati příhodu v dopravě.

V tom, že cestující sestupoval se schůdků vagonu, ač již byl vlak v pohybu a ač byl varován, jest jeho spoluzavinění na úrazu.

(Rozh. ze dne 1. června 1934, Rv II 698/32.)

Manžel žalobkyně, sestupuje na zastávce v P. z vlaku, když již vlak byl opět v pohybu, spadl z vlaku, byl přejet a usmrčen. Žalobní nárok proti dráze na náhradu škody uznal procesní soud prvního stáda z polovice důvodem po právu. Odvolací soud nevyhověl odvolání ani té ani oné strany.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání ani té ani oné strany.

Důvody:

Žalobní nárok byl opřen o tvrzenou příhodu v dopravě, kterou náleželo prokázati žalobkyni. Podle § 1 čl. 19 ž. př. ř. musí se cestující sám o to starati, by vystoupil v cílové stanici, a podle § 1 čl. 20 ž. př. ř. otevrou průvodčí vlaku, jakmile vlak zastaví, dveře vozů, ze kterých žádají cestující vystoupiti. Podle těchto ustanovení ž. př. ř. jest tedy povinností cestujících, by ve stanici, v níž mají vystoupiti a o níž je jim známo, že tam má vlak jen krátké zdržení, dali průvodčímu vlaku okamžitě po zastavení vlaku znamení, že vystupují, by jim dveře otevřel, povinností průvodčího personálu pak jest, by vlak zdržel tak dlouho, by cestujícím bylo

bez zbytečného otálení umožněno, ihned po zastavení vlaku dáti vhodné znamení, že vystupují. V souzeném případě zjistil odvolací soud, doplniv průvodní řízení, že ve stanici P. je předepsáno zdržení kratší jedné minuty a že vlak tam zastavil kratšeji než obvykle a než bylo třeba, by cestující mohli průvodčího vlaku upozorniti, že chtějí vystoupiti. V tom, že v souzeném případě vlak nezastavil ani tak dlouho, by všem cestujícím, a tedy i manželu žalobkyně bylo bez zbytečného otálení umožněno průvodčího vlaku upozorniti, že chtějí vystoupiti, a aby jim byly dveře vagonu otevřeny, jest spatřovati úchytku od normálního provozu, a tudíž příhodu v dopravě.

Jest zjištěno, že usmrcený K. počal sestupovati se schůdků vagonu, když již vlak byl v pohybu, a že tak učinil, ač byl svědkem M-em varován, kteréž upozornění K. hrubě odbyl. Odvolací soud správně k tomu poukázal, že K. jednal proti výslovnému zákazu § 95 žel. dopr. ř., i proti přirozeným požadavkům obvyklé opatrnosti a že proto usmrcený K. si úraz svou hrubou neopatrností spoluzavinil.

Čís. 13598.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

Byl-li pracovním soudem ve sporu přes 300 Kč vydán rozsudek pro zmeškání podle §§ 396 a 442 (1) c. ř. s. a v odvolání byl uplatňován jen odvolací důvod zmatečnosti podle § 28 čís. 2 a 4 zák. čís. 131/1931 sb. z. a n. a § 447 čís. 2 a 4 c. ř. s., nelze před odvolacím soudem projednávat celou věc znovu, nýbrž jest na odvolacím soudě, by zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by byla podle zákona projednána procesním soudem.

V takovém případě rozhodne odvolací soud o odvolání usnesením v neveřejném zasedání v senátě, jenž musí býti složen ze tří soudců z povolání a ze dvou přísedících.

(Rozh. ze dne 1. června 1934, Rv II 53/33.)

Žalobě o 5.220 Kč pracovní soud rozsudkem pro zmeškání žalovaného podle §§ 396 a 442 (1) c. ř. s. vyhověl. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Proti rozsudku prvního soudu podala žalovaná odvolání z důvodu zmatečnosti, činíc návrh, by napadený rozsudek byl zrušen, a věc byla vrácena pracovnímu soudu. Důvody odvolací nebyly shledány správnými a odkazuje se odvolatelka na vývody napadeného rozsudku, jež odpovídají zjištěnému skutkovému a právnímu stavu a nebyly odvoláním nijak vyvráceny. Zmatečnost namítá odvolatelka proto, že nebyl pracovní soud řádně obsazen, ježto rozsudek pro zmeškání byl vydán bez přísedících a že jí byla odňata možnost projednávatí dne 1. října 1932 před soudem, ana neobdržela písemné vyrozumění o stání, jak jí při prvním roku bylo oznámeno. Proti tomu udal žalobce, že nešlo dne 1. října 1932 o sporný rok, nýbrž o odložený I. rok, jenž dne 24. září 1932 konán nebyl, takže rozsudek pro zmeškání byl právem vydán bez přísedících a že žalovaná o stání na den 1. října 1932 byla ústně vyrozuměna. Ve smyslu § 33 zák. čís. 131/1931 o pracovních